

Kerstmis met Coco

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

boekerij.nl

Robert Bryndza

Kerstmis met Coco

Een novelle in de *Coco Pinchard*-serie

Vertaald door Monique Eggermont en Frouke van Es

ISBN 978-94-023-2444-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6782-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Very Coco Christmas*

Vertaling: Monique Eggermont en Frouke van Es

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld landschap en auto: © Arcangel / Shutterstock

Omslagbeeld kalkoen: © Margrit Hirsch / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2021 by Raven Street Ltd

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ricky en Lola. Ik weet dat jullie dit niet kunnen lezen omdat jullie honden zijn, maar jullie maken ons leven compleet.

DECEMBER 1985

Zaterdag 21 december

Ik had nooit gedacht dat ik zo snel dol zou worden op Aberystwyth. Ik beschouwde mezelf als een door en door Londens meisje, maar de donkere schoonheid van Wales aan zee heeft mijn hart gestolen. Net als Daniel Pinchard.

Vanochtend werden we in elkaars armen wakker in mijn hoge zolderkamertje met het tamelijk duizelingwekkende uitzicht op de geplaveide boulevard beneden. Het had de hele nacht gestormd, waarbij de golven die tegen de betonnen muur van de boulevard beukten gigantische stralen zeewater tegen mijn raam spoten. De snoeren kerstlampjes die aan de lantaarns waren opgehangen zwaaiden en rinkelden, en het groen, rood en blauw waarmee ze het water kleurden dat langs mijn raam stroomde, bezorgde me een heerlijk romantisch gevoel. Ondertussen lag mijn donkere, prachtige Daniel naakt in mijn bed. Hij slaapt naakt, wat iets heel opwindends heeft. Hij heeft een lenig, gespierd lichaam met lichte beharing op zijn prachtige borst en buik, en hij heeft lang, kastanjebruin haar dat bijna tot op zijn schouders valt. Zijn ogen zijn warm karamelbruin, hij heeft volle lippen, een krachtige neus en altijd donkere stoppels op zijn vierkante kaaklijn. Ik ben hopeloos verliefd.

Toen ik me voorbereidde op mijn vertrek naar de universiteit, nam mijn moeder me mee de stad in om 'een fatsoenlijk nachthemd' te kopen. Niet omdat ze wilde dat ik er in bed goed uit zou zien voor toekomstige minnaars.

'Je gaat een huis delen met andere meisjes, en het is in Wales!' Ze

huiverde terwijl ze de rekken vol lange nachthemden met knoopjes van boven tot beneden bekeek. ‘Je moet uitstralen dat je een vrouw van de wereld bent, maar niet ordinair... Wil je er een van vuurvaste stof?’

‘Voor het geval een amoureuze minnaar me met een lasbrander te lijf gaat?’

‘Doe niet zo idioot...’ snauwde ze, en ze beende naar de kassa met een lang gewaad vol tierlantijnen.

Terwijl ik slechts in onderbroek en zonder beha in bed naar de slapende Daniel lag te kijken, moest ik lachen bij het idee wat mijn moeder hiervan zou vinden. De zee lag er nu kalmpjes bij, er klonk alleen het geluid van krijsende zeemeeuwen die zich tegoed deden aan de restanten die door de storm waren opgeworpen, en het geruis van golven die af en aan over de kiezelstenen rolden. Ik ging rechtop zitten en stak een sigaret op. Daniel deed zijn ogen open.

‘Mogge, Coco,’ zei hij, terwijl hij zijn lange, soepele lichaam uitrekte.

‘Het is hier zo romantisch na een storm,’ zei ik toen de zon door het raam begon te schijnen. ‘Kijk nou, de zee die tot de horizon reikt, glinsterend en glad... oneindig.’

‘Je hebt prachtige tieten,’ zei Daniel terwijl hij overeind ging zitten en een trekje van mijn sigaret nam.

‘Daniel!’ zei ik. ‘Ik zei iets romantisch!’

‘Ik ook,’ zei hij grijnzend. ‘We hebben nog drie uur voordat de trein naar Londen vertrekt, laten we die tot de laatste minuut benutten...’ Hij boog zich naar me toe met een twinkeling in zijn ogen, drukte mijn sigaret uit en hees zich op me.

Een uur later hadden we ons uit bed gesleurd en was ik mijn koffer aan het pakken.

‘Zijn de Bananen er nog?’ vroeg Daniel terwijl hij zijn skinny jeans aantrok. Ik deed mijn deur naar de overloop open en hoorde helemaal niets. De Bananen zijn mijn huisgenoten Tania, Tanya en Claire. Zij waren al met de trein naar huis voor de kerst. Maar hun geur hing nog in

huis, een stank van haarspray, die achter in je keel blijft hangen en prikken. Ze zijn alle drie gek van Bananarama, en ze hebben precies dezelfde kapsels, waarvoor een hele bus Aqua Net Super Hold moet worden leeggespoten op hun natte haar dat ze dan met wilde gebaren droogföhnen. Ik heb Daniel gevraagd of ik dat ook eens moest proberen, maar hij zegt dat hij mijn blonde haar liefst lang en in natuurlijke staat ziet.

‘Trouwens, welke Banaan zou je willen zijn?’ vroeg hij. ‘Tania is Keren, Tanya is Sara en Claire is Siobhan. Niets is erger dan de tweede banaan zijn, laat staan de vierde.’

Daar had hij een punt.

We verlieten mijn flat met ieder een koffer, en Daniel had zijn gehavende gitaarkoffer om zijn schouder gehangen. We liepen hand in hand over de boulevard, linea recta naar ons favoriete cafeetje, Dai’s, een klein, laag gebouw tussen de amusementshal en de videotheek op de pier. Het was ooit een serieuze rock- en heavymetalbar geweest, totdat hij verkocht werd aan Dai: een magere, fletse Welshman met enorme, troebele blauwe ogen. Dai’s is het hele semester lang een thuishaven voor de meeste kunststudenten, en Dai draait popmuziek. We kozen een tafeltje bij het raam dat uitkeek op zee. Het was er vol, en het geklets van mensen die zaten te roken klonk boven het gesis uit.

‘Ha, kinders,’ zei Dai, die sloom met zijn opschrijfboekje aan kwam slenteren. ‘Ik dacht dat jullie alweer in de smog zouden zitten.’

‘Nee, onze trein gaat om half drie,’ zei ik bedroefd.

‘Tja, het wordt weer kerst,’ zei Dai somber met zijn zachte Welsh accent. ‘Ben ik weer alleen met mijn moeder, als ik die ouwe taart tenminste niet wurg tijdens *The Two Ronnies*... nou, wat zal het zijn voor de twee tortelduifjes?’

Ik keek naar Daniel. ‘Ik trakteer. Voor ons allebei het uitgebreide ontbijt graag,’ zei ik.

‘Thee of koffie?’

‘Thee.’